

Елисавета Багряна

Безумие

Каква тревога в тази ветровита нощ души?
Защо така се люшкат голите тополи?
Какво се кърши и събаря, и руши,
и кой тъй охка, плаче и се моли,
за миг замлъкне и застане пак.
Наблизо тука някой ли умира?
Защо гората се заканва като враг
и Орион блести над нас като секира?

В такава нощ, навярно, заговорниците бдят,
неугасимите пожари се разгарят,
самоубийците решават своя път...
– Какво се вира той? Защо не кара –
пропяха вече третите петли!
Как свири вятъра в жиците... Почакай!
Защо пръхтят конете, сепнати и зли,
какъв е този вик, преследва ли ни някой? –

Но аз не съм принцеса, ти – владетел и деспот,
не искаме ни скиптри, ни корони,
не ни тежи греха за ничий взет живот,
не носим царски хрисовул – не гоним
и никому не ще мъстим в света...

Ний тръгнахме, с очи разтворени и влажни,
да уловиме – сянката на любовта,
да спрем – на щастието кулите миражни!

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11702>]